

10/05/2026

Η Εορτή του Αγίου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου στην Άκκρη αρχαίας Πτολεμαίδος

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Τη μνήμη του Αγίου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου εόρτσε στις 26 Ἀπριλίου /9 Μαΐου 2026, το Πατριαρχείο των Ιεροσολύμωνις στην πόλη τῆς Ἀκκρης αρχαίας Πτολεμαίδος τοῦ βορείου Ἰσραήλ

Κατά την εορτή, ἔλαβε χώρα ἡ υποδοχή του Πατριάρχου Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου ἀπό τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ναζαρέτ κ. Κυριακού, τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Πτολεμαίδος κ. Μακάριο, τους Ιερείς των δεκατεσσάρων Κοινοτήτων τῆς Μητροπόλεως του Σώματος των Προσκόπων, του Προέδρου τῆς Κοινότητος κ. Φουάντ Μπρέκ και των Επιτρόπων αὐτῆς ἕως τὴν

είσοδον του Ιερού Ναού.

Ο Μακαριώτατος προεξήρξεν της Πασχαλίου θείας Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αυτώ του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακού, του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου, του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πτολεμαίδος -Άκκρης κ. Μακαρίου , Αγιοταφιδών Ιερομονάχων, εν οίς πρώτος ο Αρχιμανδρίτης π. Σιλουανός, Προιστάμενος Ιερέυς της Μητροπόλεως, του Αρχιμανδρίτου Αρτεμίου, του Αρχιμανδρίτου π. Μελετίου, Πρεσβυτέρων των ομόρων περιοχών, του Αρχidiaκόνου π. Μάρκου και του Ιεροδιακόνου π. Προδρόμου, ψαλλούσης της νέας χορωδίας της Άκκρης υπό τον Πρεσβύτερον π. Νικόλαον Μούσα και υπό μελών της χορωδίας Ναζαρέτ, εν συμμετοχή της Πρέσβευς της Ελλάδος εις το Ισραήλ κ. Μάγιας Σολωμού, του κ. Μαυροειδούς, της κ. Ιουλίας, αντιπροσώπου του Πρέσβευς της Ρωσίας κ. Βικτόροφ, του αντιπροσώπου του Υπουργείου Εσωτερικών του Ισραήλ κ. Σεζάρ Μαρτζήε και μεγάλου αριθμού πιστών της πόλεως τιμώντων τον Άγιον.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τόν θεῖον Λόγον ὁ

Μακαριώτατος ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

Ἄνέτειλεν ἰδοῦ, τὸ τῆς χάριτος ἔαρ, ἐπέλαμψε Χριστοῦ, ἡ Ἀνάστασις πᾶσι, καὶ ταύτη συνεκλάμπει νῦν, Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, ἡ πανέορτος, καὶ φωτοφόρος ἡμέρα, δεῦτε ἅπαντες, λαμπροφοροῦντες ἐνθέως, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Τὸ ἔαρ τῆς χάριτος τῆς Ἀναστάσεως, δηλονότι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Μεγαλομάρτυρος ἐν τῇ ἱστορικῇ παραθαλασίῳ πόλει ὑμῶν τῆς Ἄκκρης, ἵνα πασχαλίως ἐορτάσωμεν τὴν πάνσεπτον μνήμην αὐτοῦ.

Ὁ σήμερον τιμώμενος μάρτυς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ διακρίνεται μεταξὺ τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν μαρτυρησάντων ὑπὲρ τοῦ φωτός καὶ τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ κατὰ τοῦ σκότους καὶ τοῦ ψεύδους τῆς εἰδωλολατρείας. Διό καὶ ἀνεδείχθη συνόμιλος ἀποστόλων κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ (284-305 μ.Χ.), τοῦ ὁποῦ ἡ βασιλεία παρέμεινε εἰς τὴν ἱστορίαν

διά τούς άπηνεΐς διωγμούς κατά τών Χριστιανών, ώς ή «έποχή τών μαρτύρων του Χριστού».

Όντως, τή έπιλάμπει τής Άναστάσεως του Χριστού συνεκλάμπει και ή του Γεωργίου φωτοφόρος μνήμη. Καί τουτο, διότι ή μητέρα του Γεωργίου, όνόματι Πολυχρονία, κατήγετο από τήν άγιογραφικήν πόλιν Λύδδαν, τήν μετονομασθεισαν Γεωργιούπολιν, ένθα και ό επί του κενοταφίου κατατεθέντων ιερών αυτού λειψάνων άνεγερθείς και άχρι σήμερα σωζόμενος επώνυμος μεγαλοπρεπής αυτού Ναός.

Ό νεαρός Γεώργιος, ένταχθείς εις τόν Ρωμαϊκόν στρατόν διέπρεψε διά τήν άρετήν, τήν τόλμην, τήν άνδρείαν και τόν ήρωϊσμόν αυτού, αλλά και τήν μετά παρρησίας καταγγελίαν του όνόματος του Χριστού, άκούων εις τόν ψαλμωδόν λέγοντα: «Κύριε σύ ξγnows· τήν δικαιοσύνην σου ούκ έκρυψα έν τή καρδιά μου, τήν άλήθειάν σου και τό σωτήριόν σου ειπα, ούκ έκρυψα έλεός σου και τήν άλήθειάν σου από συναγωγής πολλής», (Ψαλμ. 39, 10-11).

Κατά τόν βιογράφον αυτού, ό θαυμαστός Γεώργιος, όταν επρόκειτο νά όμολογήση τήν Χριστιανικήν αυτού πίστιν ένώπιον τής Ρωμαϊκής Συγκλήτου· «Κόμης ήν τήν άξίαν. Του ούν βασιλέως τόν κατά τών Χριστιανών ώδίνοντος (=έγκυμονούντος) πόλεμον και δόγμα έξενεγκόντος, τούς μέν έξομνυμένους (=άπαρνούμένους) και

ἀθετοῦντας τόν Χριστόν τιμῶν βασιλικῶν καί δωρεῶν ἀξιοῦσθαι· τοῖς δέ μή πειθομένοις θάνατον εἶναι τήν ζημίαν, αὐτός παρών ὁ Ἅγιος Γεώργιος, Χριστιανόν ἑαυτόν ἀνεκήρυξε, τήν τῶν εἰδώλων ματαιότητα διελέγχων καί ἀσθένειαν καί μυκτηρίζων (=χλευάζων) τούς πιστεύοντας ἐπ' αὐτά».

Ὁ ἀθλοφόρος Γεώργιος ὄχι μόνον ἀνεκήρυττε τόν ἑαυτόν του Χριστιανόν, ἀλλά καί ἐχλευάζε τήν ἀπατην καί ματαιότητα τῶν εἰδώλων. Τοῦτο ἐποίει ὁ Ἅγιος, ἐμπνεόμενος ὑπό τῶν λόγων τοῦ Κυρίου, λέγοντος: «Μή φοβηθῆτε ἀπό τῶν ἀποκτεννόντων τό σῶμα, τήν δέ ψυχήν μή δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δέ μάλλον τόν δυνάμενον καί ψυχήν καί σῶμα ἀπολέσαι ἐν γενέῃ» (Ματθ. 10,28). Καί «Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καί γώ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτόν καί γώ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς», (Ματθ. 10, 32-33).

Ὁ ἀθλοφόρος Γεώργιος, γεωργήσας ἐμμελῶς τόν καταβληθέντα ἐν τῇ καθαρᾷ καρδίᾳ αὐτοῦ θεῖον σπόρον τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ κατήσχυε τούς διώκτας καί βασανιστάς αὐτοῦ, μιμούμενος τό μαρτυρικό πάθος τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, γενόμενος οὕτω σύναιμος τῷ Χριστῷ. Διό καί ὁ ὕμνωδός λέγει: «Γεωργηθεῖς ὑπὸ Θεοῦ ἀνεδείχθης, τῆς εὐσεβείας γεωργός τιμώτατος, τῶν

ἀρετῶν τὰ δράγματα συλλέξας σεαυτῷ· σπείρας γὰρ ἐν δάκρυσιν, εὐφροσύνη θερίζεις· ἀθλήσας δὲ δι' αἵματος, τὸν Χριστὸν ἐκομίσω, καὶ ταῖς πρεσβείαις Ἅγιε ταῖς σαῖς, πᾶσι παρέχεις πταισμάτων συγχώρησιν».

Τό ἀπολυτρωτικόν αἷμα τοῦ μαρτυρίου τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τὸν θεμέλιον λίθον τῆς Ἐκκλησίας ἢ ὁποῖα, κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τό πλήρωμα τοῦ τά πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου» (Ἐφ. 1,23). Τό σῶμα αὐτοῦ, τούτέστιν τήν Ἐκκλησίαν, ὁ Χριστός «περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πράξ. 20,28), κηρύττει ὁ θεσπέσιος Παῦλος. Ἡ δέ Ἐκκλησία ὡς «Σῶμα Χριστοῦ» προσφέρει καί αὐτή ὡς ἀντίδωρον εἰς τὸν Θεόν Πατέρα τήν μαρτυρίαν τοῦ αἵματος διὰ τήν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων.

Καί εὐλόγως διερωτώμεθα, πῶς πράττει τοῦτο ἡ Ἐκκλησία; Διὰ τοῦ αἵματος τῶν ἁγίων μαρτύρων αὐτῆς καί ἐν προκειμένῳ διὰ τοῦ μεγαλομάρτυρος αὐτῆς Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου. Ἴδού λοιπόν, ἀγαπητοί μου, διὰ τί ἰδιαζόντως καί παγκοσμίως τιμᾶται ἡ μνήμη καί τό μαρτύριον τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης τοῦ ἐνδόξου ἀθλοφόρου Γεωργίου. Τοῦτο ἐξ ἄλλου διατυπώνει ἐναργέστατα καί ὁ ὕμνωδός λέγων: «Θαμβεῖται σου στρατάρχα τήν ἄθλησιν, Ἀγγέλων τὸ στράτευμα, σὲ δ' ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς καταπλαγεῖς, ἐπεθύμησε Μάρτυς τοῦ κάλλους σου· διὸ περ καὶ σὺν αὐτῷ βασιλεύειν ἀεὶ σε κατηξίωσε».

Ἀκούσωμεν καί τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου, ὁμιλοῦντος περί μαρτύρων καί λέγοντος: Τοῦτον [τόν Χριστόν] μέν γάρ υἷόν ὄντα τοῦ Θεοῦ προσκυνοῦμεν τοὺς δέ μάρτυρας ὡς μαθητάς καί μιμητάς τοῦ Κυρίου ἀγαπῶμεν ἀξίως ἔνεκα εὐνοίας ἀνυπερβλήτου τῆς εἰς τόν ἴδιον βασιλέα καί διδάσκαλον· ὧν γένοιτο καί ἡμᾶς κοινωνοὺς τε καί συμμαθητάς γενέσθαι».

Ἡ ἀνυπέβλητος αὕτη εὐνοία, τὴν ὁποῖαν ἀπολαμβάνουν οἱ ἅγιοι μάρτυρες ὀφείλεται εἰς τό γεγονός ὅτι «ὁ κολλῶμενος τῷ Κυρίῳ ἐν Πνευμᾷ ἐστι» (Α΄ Κορ. 6,17), ὡς κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι «οἱ κολλῶμενοι τῷ Κυρίῳ» εἶναι οἱ ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ» (Β΄ Κορ. 7,1) γενικώτερον καί οἱ δίκαιοι μάρτυρες εἰδικώτερον. Ἐρμηνεύων τό ψαλμικόν «καταδιώξαι ἄρα ὁ ἐχθρός τὴν ψυχὴν μου καί καταλάβοι καί καταπατήσαι εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου» (Ψαλμ. 7,6) ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει: «τοῦ μέν δικαίου ἡ ψυχὴ, χωριζομένη τῆς πρὸς τό σῶμα συμπαθείας, τὴν ζωὴν ἔχει κεκρυμμένην σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ, ὥστε δύνασθαι λέγειν κατὰ τόν Ἀπόστολον ὅτι «ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός» καί «ὁ δέ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ» (Γαλ. 2,20). [Καί ἀναλυτικώτερον, ἡ μέν ψυχὴ τοῦ δικαίου, ὅταν χωρίζεται ἀπὸ τὴν ἐνότητα ἀπὸ τό σῶμα ἔχει κρυμμένην τὴν ζωὴν μέ τόν Χριστόν εἰς τόν Θεόν· ὥστε δύναται νά λέγῃ ὅπως καί ὁ Ἀπόστολος

Παῦλος, «ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός»].

Τιμῶμεν καί γεραίρομεν τήν ἱεράν μνήμην τοῦ ἁγίου καί δικαίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, σὺν τῇ μνήμῃ τοῦ ἐνταῦθα μαρτυρήσαντος νέου Γεωργίου τοῦ ἐκ

Κύπρου, διότι ὁ Μεγαλομάρτυς Γεώργιος, ὁ ἔξανθήσας ὡς Φοῖνιξ (Πρβλ. Ψάλμ, 91,13) ἐν μέσῳ τῆς διαβολικῆς πλάνης τῶν εἰδώλων, ἐχρημάτισε φύλαξ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐξόχως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ τόπου τοῦ Σταυροῦ καί τοῦ τόπου τῆς τριημέρου ταφῆς καί Ἀναστάσεως, τοῦ Ρωμαιορθοδόξου δηλονότι Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Ὅθεν αὐτῷ βοῶμεν: «ἰκέτευε τόν Ἀναστάντα Σωτήρα ἡμῶν Χριστόν σύν τῇ Θεοτόκῳ καί Μητρί Αὐτοῦ, ἵνα ἀεὶ φυλάττωσιν ἐκ τῆς ἀπειλῆς καί τοῦ πυρός τοῦ πολέμου πάντα τόν λαόν, τόν προσκυνοῦντα καί λατρεύοντα Κύριον τόν Θεόν, τόν ποιήσαντα τόν οὐρανόν καί τήν γῆν». Ἔτη πολλά! Χριστός Ἀνέστη».

Ἦκολούθησε ἡ Ἀπόλυσις καί ἡ Λιτανεῖα τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης πέριξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, δέησις πρό τοῦ τάφου τοῦ νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Κυπρίου, ἐπιμνημόσυνος δέησις ὑπέρ ἀναπαύσεως τοῦ μακαριστοῦ Ἡγουμένου π. Φιλοθέου, καί κέρασμα εἰς τό Ἡγουμενεῖον.

Εἰς τήν δεξίωσιν ταύτην προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πτολεμαίδος κ. Μακάριος καί ἐν συνεχείᾳ ἡ Ἀντιδήμαρχος τῆς πόλεως, ὁ πνευματικός ηγέτης τῶν Δρούζων Σεΐχης Μουάφακ Ταρίφ, ὁ Σεΐχης

Σαμήρ Ἄση, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Λατινικῆς καί τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καί ὁ ἐκπρόσωπος τῶν Μπαχάϊ.

Εἰς τὴν δεξίωσιν ταύτην ὁ Μακαριώτατος ἀπένειμε τὸ παράσημον τοῦ Σταυροφόρου τοῦ Τάγματος τῶν Ἱποπτῶν τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς τὸν κ. Γεώργιον Μπάχου διὰ τὴν ἐπί συναπτά ἔτη δραστηριότητα αὐτοῦ εἰς τὸ Σῶμα τῶν Προσκόπων καί ἔπειτα ἐτέλεσε τὸν Ἀγιασμόν εἰς τὴν αἴθουσαν δραστηριοτήτων τοῦ Σώματος τῶν Προσκόπων, ἀνακαινισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου.

Ἦκολούθησε πασχάλιος καί ἐόρτιος τράπεζα εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Μονῆς, ἔνθα ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε καί πάλιν (ἀναρτηθῆσεται προσεχῶς).

